

K-50/02-50
 ŽUPANIJSKI SUD
 U OSIJECU
 PRIMLJENO
 DNE 31-03-2003

h.h. 2003.

REPUBLIKA HRVATSKA
 VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
 Z A G R E B

Broj: I Kž-878/02-5

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
 P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Ane Garačić, kao predsjednice vijeća, te Marijana Svedrovića, Ante Potrebice, Vesne Vrbetić i Zlatc Lipnjak-Bosanac, kao članova vijeća i više sudske savjetnice Aleksandre Holjevac, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. Branka Stankovića zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH, odlučujući o žalbama optuženika i državnog odvjetnika podnesenih protiv presude Županijskog suda u Osijeku od 09. rujna 2002. godine, broj: K-50/02, u sjednici održanoj dana 04. veljače 2003. godine, u nazočnosti zamjenika Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Mladena Pantlika,

presudio je:

I Pribvaća se žalba državnog odvjetnika, preinačuje se presuda suda prvog stupnja u odluci o kazni, te se opt. Branko Stanković, za kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, za koje je presudom prvog stupnja oglašen krivim, po tom propisu osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) godina, u koju mu se uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od 03. lipnja 2002. godine - pa nadalje.

II Žalba opt. Branka Stankovića odbija se kao neosnovana, te se u pobijanom a neprecinačenom dijelu potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

Obrazloženje

Pobijanom presudom opt. Branko Stanković oglašen je krivim zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH, pravno i činjenično opisanog u izreci pobijane presude, pa je zbog tog kaznenog djela, a na temelju istog propisa, osuđen na kaznu zatvora u trajanju od pet godina.

Po čl. 45. st. 1. OKZRH optuženiku je u kaznu uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 03. lipnja 2002. godine - pa nadalje.

Po čl. 132. st. 2. ZKP-a, oštećenik Adam Mesar sa imovinskopravnim zahtjevom

Po čl. 122. st. 4. ZKP-a opt. Branko Stanković u cijelosti je oslobođen obaveze plaćanja troškova kaznenog postupka iz čl. 119. st. 2. toč. 1-6 ZKP-a.

Protiv te presude podnijeli su žalbe: opt. Branko Stanković, po braniteljici Ljiljani Banac, odvjetnici iz Osijeka, zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno odlučivanje; državni odvjetnik, zbog odluke o kazni, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači u odluci o kazni na način da se opt. Branku Stankoviću izrekne stroža kazna zatvora.

Odgovor na žalbu državnog odvjetnika podnio je opt. Branko Stanković, po braniteljici Ljiljani Banac, odvjetnici iz Osijeka, s prijedlogom da se žalba državnog odvjetnika odbije kao neosnovana.

Po čl. 373. st. 1. ZKP-a, predmet je prosljeđen državnom odvjetniku Republike Hrvatske na dužno razgledanje.

Kako je braniteljica opt. Branka Stankovića, Ljiljana Banac, odvjetnica iz Osijeka, pismenim podneskom od 28. studenog 2002. godine povukla zahtjev za održavanjem javne sjednice, sjednica vijeća održana je samo u prisutnosti zamjenika Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Mladena Pantlika.

Žalba opt. Branka Stankovića nije osnovana, dok je žalba državnog odvjetnika osnovana.

Na žalbu opt. Branka Stankovića

Prije svega, iako se žalitelj žali i zbog drugih osnova zbog kojih se presuda može pobijati (bitne povrede odredaba kaznenog postupka i povrede kaznenog zakona), iz obrazloženja žalbe, proizlazi da se žalitelj žali isključivo zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Prema žalitelju, sud prvog stupnja ostvario je bitnu povredu odredaba kaznenog postupka, jer je odbio prijedlog branitelja optuženika da se izvrši suočenje svjedoka Marijana Markovića i Bože Grgića sa ošt. Adamom Mesarom, a na okolnost fizičkog maltretiranja Adama Mesara od strane opt. Borisa Stankovića u policijskoj postaji, te na okolnost načina pretrage sentičke iame - o kojim okolnostima su svjedoci, a i oštećenik, različito iskazivali.

Osim toga, prema žalitelju, sud prvog stupnja pogrešno je utvrdio činjenično stanje, jer je na pogrešan način utvrdio kakve je tjelesne ozljede zadobio ošt. Adam Mesar i u kojem trenutku, a s obzirom na mišljenje vještaka sudske medicine da nije moguće sa sigurnošću utvrditi vrijeme nastanka ozljede bubnjica.

Osim toga, prema žalitelju, sud prvog stupnja nije vodio računa o zdravstvenom stanju ošt. Adama Mesara (isti boluje od PTSP-a), a propustio je utvrditi stupanj i sadržaj krivnje opt. Branka Stankovića kao i okolnost da je opt. Branko Stanković svojim postupanjem nanio

"vclike patnje" oštećeniku - a radi se o bitnim obilježjima kaznenog djela iz čl. 120. OKZRH-a.

Suprotno navodima žalitelja, iz iskaza ošt. Adama Mesara nedvojbeno proizlazi da je opt. Branko Stanković u svojstvu inspektora, u zgradi tzv. "milicije u Dardi" tukao ošt. Adama Mesara policijskom palicom po rukama, željeznom cijevi po leđima i to tako jako da je oštećenik od udarca pao sa stolice, udarao ga dlanom ruke po desnom uhu uslijed kojeg udarca je oštećenik pao sa stolice i onesvijestio se, a kao posljedica tih udaraca djelomično je izgubio sluh.

Da je opt. Branko Stanković fizički zlostavljao ošt. Adama Mesara proizlazi i iz iskaza svjedoka Marijana Markovića koji je u inkriminirano vrijeme radio zajedno sa opt. Brankom Stankovićem u tzv. "Miliciji SAO Krajine" te je jedne prigode vidio da je opt. Branko Stanković odveo ošt. Adama Mesara u prostoriju za ispitivanje, da bi potom iz te prostorije čuo bolne vriske oštećenika.

Takvo utvrđenje činjeničnog stanja prihvaća i ovaj Vrhovni sud, a okolnost neizvođenja suočenja između svjedoka i oštećenika nije od nikakvog utjecaja na pravilnost utvrđenja činjeničnog stanja (a pogotovo ne predstavlja ostvarenje bitne povrede odredaba kaznenog postupka - kako to ističe žalitelj u žalbi), jer su svjedoci i oštećenik iskazivali samo ono što su znali iz vlastitog opažanja, a osim toga, svjedoci Božo Grgić i Mirjana Šimić iskazivali su o drugim događajima koji nisu bili neposredno vezani za inkriminirani događaj.

Isto tako, sud prvog stupnja, pravilno je utvrdio da je ošt. Adam Mesar zadobio tjelesnu ozljedu u vidu ruptur (naprsnuća) bubnjića sa posteljicom redukcije sluha od 23% (bez mogućnosti poboljšanja) što nedvojbeno proizlazi iz mišljenja vještaka sudske medicine dr. Zlatka Maksimovića, te medicinske dokumentacije koja prileži spisu (prije svega skraćena ORL pregled iz prosinca 1992. godine). Kako je sud prvog stupnja, na str. 9 pobijane presude, dao valjane razloge o subjektivnom odnosu opt. Branka Stankovića prema kaznenom djelu (u smislu postojanja izravne namjere) te je pravilno zaključio da je opt. Branko Stanković, kao pripadnik pararendarstvenih snaga, na dužnosti inspektora tzv. "Milicije SAO Krajine", za vrijeme okupacije Baranje, kršeći pravila međunarodnog prava, na utvrđeni način ispitivao, fizički zlostavljao, nanosio tjelesne ozljede i nečovječno postupao prema oštećeniku Adamu Mesaru - protivno čl. 3. toč. 1. a) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata i čl. 4. toč. 1. i 2. a) Dopunskog protokola II iste konvencije, koje u cijelosti prihvaća i ovaj Vrhovni sud, te na iste upućuje žalitelja.

Način na koji opt. Branko Stanković fizički zlostavljao ošt. Adama Mesara predstavlja nanošenje velikih patnji oštećeniku, suprotno temeljnim prigovorima žalitelja da se ovdje radi samo o jednom "policijskom šamaru". Ovdje se radi o fizičkom zlostavljanju oštećenika na način opisan u izreci pobijane presude, i ostvarenju svih bitnih obilježja kaznenog djela iz čl. 120. OKZRH-a - kako to pravilno ističe i sud prvog stupnja.

U pravu je državni odvjetnik kada u žalbi navodi da je sud prvog stupnja osudio opt.

Branka Stankovića na predlagu kaznu. Zanimaj situacija da je opt. Branko Stanković u svom postupanju pokazao izuzetnu upornost - brutalnost, i da se minimalnom kaznom koja je propisana za kazneno djelo neće ostvariti ciljevi kažnjavanja.

- 4 -

I Kž-878/02-5

Kako žalba zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja ili zbog povrede kaznenog zakona podnesene u korist optuženika, sadrži u sebi i žalbu zbog odluke o kazni (čl. 382. ZKP-a), ovaj Vrhovni sud preispitao je odluku o kazni te utvrdio da je sud prvog stupnja izrekao opt. Branku Stankoviću preblagu kaznu. Okolnost da je opt. Branko Stanković višekratno fizički zlostavljao oštećenika zahtijeva da se optuženiku izrekne nešto stroža kazna od kazne na koju ga je osudio sud prvog stupnja. Kaznom zatvora u trajanju od šest godina ostvarit će se svi preventivni ciljevi kažnjavanja, a posebno društvena osuda zbog počinjenog kaznenog djela, te će se njom ostvariti sve svrhe kažnjavanja predviđene u zakonu.

I prema mišljenju ovog Vrhovnog suda, kao suda drugog stupnja, sud prvog stupnja izrekao je opt. Branku Stankoviću preblagu kaznu. Višestruko fizičko zlostavljanje ošt. Adama Mesara, njegovo olako doživljavanje situacije u policijskoj postaji ukazuje na veći stupanj krivnje, što sve zajedno zahtijeva da se opt. Branko Stanković osudi na kaznu zatvora u trajanju od šest godina, kojom kaznom će se u cijelosti ostvariti sve svrhe kažnjavanja iz čl. 50. KZ-a.

Kako je odluka o kazni obrazložena povodom žalbe opt. Branka Stankovića, žalitelj se upućuje na razloge iznesene u tom dijelu ove presude.

Kako razlozi žalbe optuženika nisu ostvareni, dok su razlozi žalbe državnog odvjetnika ostvareni, i kako nisu uočene povrede na koje ovaj Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, trebalo je na temelju odredbe čl. 387. ZKP-a, odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu, 04. veljače 2003. godine

Zapisničar:
Aleksandra Holjevac, v.r.

Predsjednik vijeća:
Ana Garačić, v.r.

Suglasnost ovog prijepisa s izvornikom ovjerava
Voditelj Otpremne pisarnice:

Štefica Klepac